

- Đi chơi? - Chị Ngà tròn mắt – Đi chơi đâu?

Tôi lắc lon trùn trên tay:

- Ra ngoài suối. Chị em mình đi câu cá.

Tôi tưởng chị Ngà sẽ từ chối. Nào ngờ chị nhìn tôi, vui vẻ:

- Đi thì đi!

Nói xong, chị nhanh nhẹn gấp tập lại và xoay người đi theo tôi.

Tôi vác hai cần trúc trên vai, dẫn chị Ngà men theo những bờ ruộng lồi lõm, lần ra suối. Chị Ngà đi đường đất không quen, cứ bước cao bước thấp, dấp tuột cả chục lần.

Tôi ngứa mắt không chịu nổi, bèn quay lại nói:

- Chị cởi dép cầm tay đi! Đi chân không như em vậy nè!

Chị Ngà nghe lời tôi, liền cởi dép cầm tay. Nhưng lần này, đi một hồi chị lại xuýt xoa:

- Đau chân quá Trường ơi!

Tôi trấn an:

- Tại chị đi chưa quen đó thôi! Đi một lát chân chị hết đau liền!

Nhưng chân chị Ngà là chân con gái thành thị. Nó không “một lát hết đau” như tôi tưởng. Đi thêm một quãng, chị Ngà liền ngồi xuống, rên hừ hừ:

- Chị đi hết nổi rồi!

Tôi đành bước lại gần chị, tặc lưỡi nói:

- Chị ráng thêm một chút đi! Gần tới nơi rồi!

Chị Ngà nhăn mặt:

- Ráng cũng không được! Đau thối mồm!

- Hay chị xỏ dép vô đi!

- Xỏ dép sao được mà xỏ dép! – Chị Ngà ngược nhìn tôi - Bộ Trường muốn chị bị què giò luôn hả?